

Biskop Tor Singsaas

Visitat i Osen og Roan menigheter, Fosen prosti, 22. – 26.mai + 10.sept. 2013

Visitatforedrag, søndag 26. mai 2013

Takk for en minnerik visitat.

Vi har hatt fantastiske dager her.

Vi har sett hvordan naturen har kledd seg om fra vår til sommer. Det er blitt grønnere fra dag til dag. Blomstene kryper fram fra sine gjemmesteder og fargelegger eng og li. Fuglene er yrende glade, raske i bevegelsene og jublende i sangen! Og vi menneskene tar i mot alt dette med forventning om at nå går vi inn i en tid med mye lys og varme. Livet har sprengt seg fram.

Men så er vi også blitt påmint om døden. Biskop Kristen Kyrre Bremer døde 16.mai 2013. Han var biskop i Nidaros fra 1979 – 1991. Han var en høyt elsket og avholdt biskop. Han fikk også mange gode år som pensjonist, langt oppe i 80-årene var han i aktiv menighetstjeneste som vikar i den menigheten han bodde, Rygge i Østfold. Og familien ønsket at han skulle begraves 24. mai fra Rygge kirke. Og det skjedde midt i visitaten, så jeg måtte avbryte den for å forrette begravelsen. Men slik må det være. For når en biskop dør, stopper hele bispedømmet opp. Vi er i sorg. Jeg hadde med meg nedover en hilsen til familien fra Osen og Roan menigheter. Det satte de stor pris på. Og jeg har nå under visitatmøtet med meg en takk tilbake til menighetene fra familien.

Ja, livet har alltid med seg et streif av vemod. For vi vet at dødens og mørkets krefter setter grenser for livet. Det finnes mennesker mellom oss som opplever at våren og sommeren er den vanskeligste tida. For da blir en så ettertrykkelig påmint om at det livet som sprenger på, skjer utenfor en selv. For ens eget liv har så mye mørke og tristhet i seg. Livet utenfra, finner en annen vei, - eller når ikke inn til en. Gleden er borte. Derfor må vi peke på Jesus Kristus. Håpet er så sterkt knyttet til den oppstandne som sprengte dødens makt, og som er den eneste som kan føre oss fra døden til livet.

Vi bærer disse tankene med oss når vi nå skal dele noen erfaringer fra visitaten.

Avbruddet i visitaten berørte først og fremst Roan. Derfor kommer vi tilbake 10. september for å fortsette med det som vi skulle gjøre i Roan, foruten at vi om kvelden skal til Osen kirke og delta i innvielsen av nytt orgel. Det ser vi fram til.

Vi er blitt særlig påmint om «den minste først» mens vi har vært her. Det har vi fra Jesus Kristus. Han levde ut kompromissløst; «den minste først», - « de svakeste foran alt». Alltid når han kom til en ny by, søkte han opp de utstøtte og marginaliserte og ga dem all oppmerksomhet og støtte. De fikk sin verdighet bekreftet som mennesker. Med Kristus ser vi at det «hviler en hellighet» over menneske og skaperverk.

Vi er på leting etter det hellige i det alminnelige. Det hellige ligger skjult i det vi ikke synes noe om. Jeg holdt andakt under begravelsen til Kristen Kyrre Bremer over Fil. 2.kap.; «*Vis samme sinnelag som Kristus Jesus. Han var i Guds skikkelse og så det ikke som et rov å være Gud lik, men ga avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik. Da han stod fram som menneske fornedret han seg selv og ble lydige til døden, ja, døden på korset. Derfor har Gud opphøyet ham til det høyeste, og gitt ham navn over alle navn.*»

Det hellige ligger skjult; - Gud går med maske gjennom verden, «Larva dei» på latin. Det hellige ligger skjult i det ynkelige. Han kom som en, - som ingen hadde behag i, forteller profeten Jesaja i Jes. 53.

Tankevekkende for oss i vår hverdag. Vi som stadig tar oss i å lete etter Guds spor i tilværelsen? Ser vi etter ham på de rette plassene? Gud er hos de «nedbøyde» også i dag, - og han er selv en av dem?

Hvor vakkert det er her på Nord-Fosen! I generasjoner har folk levd tett ved sjø og skog, fjell og åkerlapper. Menneskene har skapt et kulturlandskap gjennom århundrer. Og midt i dette står to vakre kirker; Roan kirke, Fosenkatedralen, middelalderkirka som vitner om kristendommens lange historie her på Trøndelagskysten. Og Osen kirke som er lagt høyt i landskapet, og minner oss om at Gud har tatt bolig midt i mellom oss, selv om vi også vet at hus alene ikke kan romme og begrense den veldige Gud, universets skaper.

Roan og Osen kan virke som to oversiktlige kommuner og sokn. Men når vi kjører mellom grendene, over åsrygger, under berghammere, svinger innom den ene sjøbukta etter den andre, - ser vi at landskapet er variert og mangfoldig. Det er bra vi har hatt gode følgesvenner som kunne vise oss hvor veien gikk til neste møte.

Vi har møtt et spennende og mangfoldig folkeliv. Det er tydelig at folk trives i bygda si, er glad i kirka, og ser stort på de kvalitetene som de mindre kommunene kan gi.

14 år gamle Eirill Anita Harsvik Haugen sa det slik på møtet på Brandsfjord skole: *«Her kjenner alle hverandre. Og selv om noen bor borti «huttaheiti», og det kan være lange avstander, får vi god omsorg fra hverandre. Vi har det godt her!»*

Vi vil nå gå inn på noen utvalgte tema som vi har hatt til vurdering under visitasen. Jeg viser ellers til protokollen som utarbeides når det gjelder totaliteten i visitasen. Denne vil foreligge som offentlig dokument om noen uker.

Visitasedraget vil være noe preget av at programmet ble kortet ned.

Rapporter

Til visitasen er det blitt utarbeidet 5 rapporter;

- Beretning om menighetsforholdene i Roan og Osen sokn, v/ prestevikar og menighetsrådsledere.
- Rapport om kirkenes og kirkegårdenes tilstand i Roan og Osen, v/ kirkeverger og ledere i fellesråd
- I tillegg foreligger en rapport fra prostens i Fosen om kirkenes og kirkegårdenes tilstand, samt rapport angående kontor- og administrasjons-/forvaltningsforhold.

Disse rapportene har vært utgangspunkt for vårt arbeid under visitasen. Alle disse blir vedlagt protokollen som blir utarbeidet i forbindelse med visitasen, og som danner grunnlag for oppfølginga etter visitasen.

Disse rapportene vil være viktige arbeidsredskap for menighetsrådene i det videre arbeid framover. De tegner et godt bilde av situasjonen i dag, samt ser framover mht rådenes arbeid.

Menighetsrådsmedlemmene

Jeg vil berømme ansvarsfølelsen blant dere i menighetsrådene.

Mange tar på seg menighetsrådsverv fordi nå er det «min tur». Dette er en bekreftelse på hvor tett kirka og lokalsamfunnet hører sammen. Folk med sitt kirkemedlemskap er seg bevisst at det også medfører et ansvar å ta sin del av menighetsrådsarbeidet innimellom. Dette er en kvalitet ved menighetsarbeidet som er kraftig underkommunisert. Jo mindre menighetene og lokalsamfunnet er, jo sterkere er dette forholdet.

Dere skal tenke stort om dere selv! Dere gjør et viktig arbeid og er en utrolig ressurs for menigheten.

Når du sitter i menighetsråd, må du tenke: Hva vil du skal ligge igjen som et positivt spor etter deg i denne perioden i menighetsrådet? Hva er ditt prosjekt? Hva tenker du? Hva skulle du ønske? Da er

det viktig å gi uttrykk for dette i selve rådet for å kunne forankre det med de andre der. Vi må stå sammen om dette.

Frivillighet og dugnad

Den rike frivillighetskulturen har imponert oss. Den er en stor kvalitet ved bygdene her. Over alt er frivillige involvert.

Et av de store, og ikke minst kreative, opplevelsene denne uka var medarbeiderfesten torsdag kveld. Der var folk samlet som var engasjert i sang og musikk, idrett, misjonsforening, og forskjellige lag og utvalg innenfor diakonien, -og - Norsk Gammelmanns Forening: Du verden for en oppfinnsomhet med merkelige påfunn, humor og raushet som ble vist fram den kvelden!

Den viser at folk har tro på lokalsamfunnet sitt, - og ønsker å gi av seg selv for det. Det er slik du blir et rikere menneske. Den som gir av seg selv, får dobbelt tilbake. Det er jo frivillighetens innerste nerve og motivasjon.

Det er tydelig at frivillighet og dugnadsånd er sterkt til stede hos dere.

Dette er viktige kvalitetstegn for de bærekraftige verdiene i lokalsamfunnene her. Så hold dette fram når du forteller om heimlassen din!

Her er unge og eldre engasjert. Kulturkvelden i Roan kirke og skolegudstjenesten ga oss noen flotte eksempler på en rik sang- og musikktradisjon.

Menighetsrådene utfordres til bevisst å arbeide med en frivillighetsmetodikk med tanke på hvordan en konkret skal ta vare på de frivillige i menigheten. Dette er en utfordring som opptar svært mange menigheter i bispedømmet. Og vi vil i fellesskap arbeide videre med disse spørsmål for å kunne engasjere flere i frivillig arbeid.

Gudstjenesteliv

Gudstjenesten er pulsslaget i menighetens liv.

Når vi er samlet om Ord og sakrament i gudstjenesten, er Gud midt i mellom oss. Det er Gud, i Jesus Kristus, som skaper kirka. Når vi er samlet om Ordet, dåpen og nattverden, er Gud midt i mellom oss. Alt han eier og har, har han med seg.

Det er ikke kvaliteten på oss mennesker som avgjør om vi er en rett menighet eller ikke. Det er alene Kristus. Når Han er her, og vi er samlet om ham, da er vi en sann kirke. Derfor er gudstjenesten umistelig for oss. Den er det viktigste i menighetens liv. Her samles alle, uansett hvem vi er, hva vi har gjort, hva vi måtte mene. Dette er et fellesskap som er samlet omkring Kristus. Han forener oss.

I Osen og Roan søker folk til kirka når de har en grunn. Når det er dåp, konfirmasjon, vigsel, begravelse, så kommer folk. Likeså i julehøytida. Dette er verdifullt, og sier mye om at kirka betyr mye for folk. Det merkes hos den enkelte når de står ved livets korsveier, og det må markeres. Da har kirka en selvsagt plass.

Men vi må ville noe mer. Vi må gi folk flere gode grunner til å søke til kirka.

Nidaros bispedømme har hatt en bekymringsfull nedgang i gudstjenestebesøket, nærmere 10 % på ca. 10 år. Det kan ikke fortsette slik. Dette må vi finne ut av. Derfor har jeg tatt initiativ til at vi går grundig inn i dette, og med åpenhet og ærlighet ser hva grunnene er, og så prøve å gjøre noe med det.

Vi stilte spørsmålet i møtet med menighetsrådene: «Hva må gudstjenesten ha av kvaliteter for at du «frivillig» skal gå til gudstjeneste? Ja, at du ikke kan være gudstjenesten foruten?»

Jeg utfordrer menighetsrådet til regelmessig å drøfte disse spørsmålene. Det handler om konstant å fokusere på gudstjenesten som det viktigste i menighetens liv.

Det nye nå er at menighetsrådene har et hovedansvar for gudstjenestelivet. Prestens rolle er noe endret. Det er ikke lenger i samme grad «prestens gudstjeneste» slik vi var vant til å tenke før, men menighetsrådet er i mye større grad ansvarlig.

Menighetsrådene skriver i beretningen at de arbeider med nattverdens plass i gudstjenestelivet. Det er en viktig utfordring. Hvordan kan f.eks. nattverden liturgisk gjøres lettere tilgjengelig for folk?

Roan og Osen har gode tradisjoner for å legge til rette for gudstjenester andre steder. Det kan gjøres samtidig som man arbeider for at hovedkirka skal være det naturlige helligstedet i bygda. Det er også bra at dere tenker offensivt om bruk av digitale medier i kirkerommet. Det handler om estetikk i vakre kirkerom, og om varsomhet slik at det digitale føyer seg inn i helheten i respekt for at kirkerom og gudstjeneste har kvaliteter som gjør at det digitale ikke blir for påtrengende og dominant.

Jeg vil alt nå gratulere Osen menighet som snart får på plass nytt orgel. Mitt ønske er at det virkelig skal være en berikelse for menighetslivet her.

Det skal bli spennende å se om vi lykkes med å få økt gudstjenestebesøk. For vi har verdens viktigste budskap å meddele; *«Han som har skapt deg, elsker deg over alt, og han har gitt sitt liv for at du skal leve i frihet og glede.»*

Diakoni

I Trøndelag er kristendom, den kristne trua, lettere gjort enn sagt. Medmenneskeligheten og omsorgen for naboer og venner står sterkt.

Vi hører at bedehusene og de kristne organisasjonenes foreningsaktiviteter i Roan og Osen nesten er blitt borte. Misjonshus og bedehus spilte en viktig diakonal rolle for bygdene. Fellesskapet og omsorgen for venner både lokalt og internasjonalt var sterke drivkrefter. Dette er utfordrende. Det er tankevekkende og bekymringsfullt at «kjernemenigheten» er blitt radikalt mindre. Hvordan skal vi snu denne trenden? For en kjernemenighet trengs. Det synes som om det er mulig å tro for andre slik det fortelles om i Mark 2, om de som kom bærende med vennen sin på en bære. Og Jesus sa at den syke ble frisk pga vennenes tro. Det er trøstefullt å ha dette perspektivet med seg når vi synes vi er få tilstede i gudstjenesten. Vi er der også på vegne av de vi bærer med oss i våre bønner og tanker, (NoS 657 – « Vi bærer mange med oss i dag når vi går fram « Tekst; Svein Ellingsen) Men vårt oppdrag som menighet vil alltid være å forkynne evangeliet i ord og handling, slik at alle mennesker på jord får møte Jesus Kristus og hans kjærlighet til oss.

Diakoniutvalget i menighetene er et godt eksempel på at engasjementet for diakonien er levende.

Unni Nordmeland er en viktig drivkraft og koordinator i det diakonale arbeid i menigheten.

Det er viktig å holde fram at evangeliet har en dobbel kjærlighetsside som utfordrer oss. Vi skal gjøre godt mot hverandre. Men samtidig skal vi aldri være i tvil om nåden i Jesus Kristus. Du bedømmes ikke ut fra du gjør, men kun at du er Guds barn som Kristus har gitt sitt liv for, - og du skal få leve i frihet og kjærlighet til Gud, deg selv og til din neste.

Vi ble igjen vitne til de små samfunnenes fordeler: Pleie- og omsorgsleder i kommunen, Tove Haugen, kunne fortelle at hun kjente alle eldre i Osen kommune ved navn.

Vi har vært på besøk på sykeheimen i Roan og på Osen sykehjem. Gode møter der vi fikk se og erfare at eldres åndelige behov ble tatt på alvor både av institusjon og menighet

Trosopplæring

Kirka må overleve for å overleve. Derfor må vi drive dåpsopplæring.

Trosopplæringsreformen er således en enestående gave til vår kirke, som vil sette oss i stand til å drive en planmessig dåpsopplæring for barn og unge.

Osen og Roan, sammen med alle menighetene i Fosen prosti, kom med i trosopplæringsreformen i 2012. Menighetsrådene har ansvar for at det utvikles en lokal plan for trosopplæring for alle kirkemedlemmer mellom 0 – 18 år. Dere er allerede inne i drøfting om hvordan de økonomiske midlene som kommer dere til del, kan brukes hos dere.

For å få dette til er to forhold viktig:

- Samarbeid.

Trosopplæringsreformen utfordrer oss til å samarbeide over menighetsgrensene i hele prostiet. De økonomiske midlene er begrensede. Derfor er det viktig å finne gode løsninger som gjør at en kan etablere stillinger som er såpass store og robuste at det er mulig å inneha en slik stilling. Derfor må en kanskje samarbeide over menighetsgrensene for å få på plass nettopp dette? Jeg vet at dere alt er i gang med planlegginga, også i samarbeid med Åfjord.

- Frivillighet.

Trosopplæring fordrer mange frivillige. Jeg håper virkelig dere får nytte godt av dugnadsånden og den sterke frivillighets-kulturen dere alt har. Å la det slippe løs også i trosopplæringsprogrammet vil gi store gevinster. I dette vil dere stå i et stort fellesskap i hele bispedømmet, for er det noe som vi er opptatt av for tida, så er det å få økt antall frivillige inn i trosopplæringa. Her ligger det store muligheter ikke minst i å fremme et godt samarbeid med foreldre og foresatte til barna.

Ja, her er alt et godt menighetsarbeid for barn og unge; 4- årsbok, Lys Våken, Kode B, ungdomstreff og et planmessig konfirmantopplegg. Det er et godt grunnlag å ha med seg i den videre utvikling av trosopplæringsprogrammet. Erfaringsvis vil arbeidet med trosopplæring være med og berike også gudstjenestelivet. Gudstjeneste og trosopplæring hører sammen.

Målet med dette er at nye generasjoner inntar kirkerommene i Osen og Roan.

Samarbeidet kirke – skole/barnehage

Menighetsrådene rapporterer om et godt forhold mellom kirka og skoler/barnehager. Og det har vi selv vært vitne til. Vi har vært innom Brandsfjord skole, Sør-Roan skole og Strand barnehage. I rapporten fra menighetsrådene nevnes det også at manglende ressurser gjør at samarbeidet ikke er så omfattende som ønskelig.

På møtet med lærerne på Robukroa i Bessaker var «Det livssynsåpne samfunn» tema, med bakgrunn i den nylige framlagte utredningen med samme navn, utarbeidet av en regjeringsoppnevnt offentlig komite ledet av generalsekretær Sturla Stålsett.

RLE-faget er et av skolens viktigste fag. Her utvikles elevenes kunnskap om, forståelse av, og respekt for den enkeltes religion, tro og livssyn.

I framtida kan vi se for oss et større mangfold av trosretninger og livssyn. Dette vil i stigende grad utfordre oss. Forhåpentligvis vil vi makte å legge til rette for et livssynsåpent samfunn, der tro og religion blir en naturlig del av det som formidles i det offentlige rom. Alle må akseptere å bli eksponert for andres tro, men samtidig selv bli gitt anledning til å gi uttrykk for egen tro og livssyn. Dette er et privilegium. Men det er viktig at dette skjer i en dialogisk form. Derfor er RLE- faget så viktig i skolen. For her skal elevene dyktiggjøres til å møte hverandres tro og livssyn på en respektfull måte i samtale og dialog. Vi er med dette begrepet «Det livssynsåpne samfunn» i ferd med å forlate «nøytralitetsprinsippet» som en tid har vært den posisjon som «staten» har inntatt, noe som har vært med på å legge begrensninger på religion og livssyns sin legitimitet i det offentlige rom. Samarbeidet mellom kirke og skole består ikke minst i formidlingen av verdier. Kirka representert ved presten er en særdeles viktig ressurs for skolen, ikke minst fordi prest og menighetens ansatte har livssyns-/verdi- og religionskompetanse som det er nyttig for skolen å få tilgang på.

Skolen er en kontinuerlig verdiformidler, - kanskje den viktigste vi har i våre lokalsamfunn. Kirka vil gjerne tilby sin kompetanse som rådgivere som et konstruktivt bidrag i den krevende og viktige verdiformidlingen som skjer i skolesamfunnet.

Jeg vil ellers utfordre dere til å lage en strukturert plan for samarbeidet mellom kirka og skolene/barnehagene. En slik plan vil gjøre samarbeidet enklere og mer forutsigbart, og styrke forholdet også med skiftende rammevilkår.

Ansatte

Vi hadde møte med de ansatte fra begge sokn på Sør-Roan skole. De ansatte er menighetens viktigste ressurs. De må vi ta godt vare på. Og det blir gjort her.

Det er tydelig å se at de ansatte har høy motivasjon i tjenesten sin, med dyktige kirkeverger som klarer å sette den enkelte inn i helheten.

Vi samtalte om viktigheten av å lage gode, forutsigbare strukturer for medarbeiderne, selv i små staber.

Derfor vil jeg utfordre kirkevergene til å legge opp til definerte stabsmøter/planleggingsmøter. Jeg vil i tillegg fremheve medarbeidersamtalen som et godt og nødvendig «arbeidsverktøy» i relasjonen mellom arbeidstaker og arbeidsgiver. Jeg forutsetter at årlige medarbeidersamtaler blir gjennomført.

Kirka er «det hellige stedet» og kirkegården er «Guds-hagen» i bygda. En møter andre sider av menneskene her. Det setter sitt preg på tjenesten til alle kirkelig tilsatte, for både kirketjeneren, graveren, den som rengjør i kirka, og for prest, organist og klokker. Det er slik spesielt å ha sitt arbeid i kirka, spesielt i møte med enkeltmennesker. Vi handler og taler på vegne av kirka når vi er i arbeid; i kirkehuset, på kirkegården, på menighetskontoret, som ansatt i trosopplæring, organist og i tjenesten som prest.

Det har vært ustabile forhold for prestatjenesten de siste årene i Roan og Osen.

Det gleder meg å se at Atle Ølstørn er godt tatt imot som prestevikar. Vi arbeider bevisst med å få på plass en god og stabil prestatjeneste som gir forutsigbarhet og mulighet for å drive et menighetsarbeid som ikke blir forstyrret av stadig skifte av vikarer.

Møte med Osen kommune

Det er et særdeles godt forhold mellom kommune og kirke.

Ordfører Jørn Nordmeland og hans stab orienterte om hvordan kultursektoren tenkes som en integrert del av folkehelse i kommunen. Dette er interessante refleksjoner som gjelder kirka. Kirka med sine ansatte utgjør en viktig samarbeidspartner for å fremme folkehelse i bygda. Den nye Folkehelseloven åpner opp for en slik tenkning.

Jeg utfordrer både kommune og kirke til å arbeide videre med spørsmålet om hvordan en kan komme fram til samarbeidsformer som er forpliktende for begge, og som vil være til berikelse for bygdesamfunnet. Her finnes ideer fra andre kommuner og menigheter i bispedømmet.

Kirke og kirkegård er i meget god stand. Økonomien er forutsigbar for Fellesrådet.

Vi ble enige om at kommune og fellesråd ser nærmere på hvilke formelle rutiner kirka og kommunen vil anlegge bla i budsjettarbeidet. Det er viktig for begge parter for å få et forutsigbart samarbeid, og det kan skje gjennom regelmessige møter mellom menighetsråd (fellesråd) og politisk ledelse/ordfører.

Møtet med Roan kommune er satt til 10. september. Møtedatoen med Roan måtte endres pga begravelsen til biskop Kristen Kyrre Bremer.

Planarbeid

Menighetsrådene har brukt, og må bruke mye tid på planarbeid. Lokal plan for trosopplæring skal utarbeides, og det vil skje i løpet av neste år. Menighetene skal også ha en plan for diakoni. Når dere skal lage en slik plan, handler det i første omgang å få inn alle tiltak som dere allerede har av diakonale tiltak, så som f eks besøk på institusjonene eller kirkekaffe.

Plan for kirkemusikk er et godt redskap for kirkemusikerne. Det vil si plan for konserter, musikk i gudstjenesten, arbeid med salmer eller samhandling med trosopplæring.

Alle planene vil hen vise til hverandre, det må være samhandling mellom planene. Tanken med plan er at det skal være struktur, sammenheng og forutsigbarhet i arbeidet, slik at en kan arbeide langsiktig og støttende. Arbeidsgiver har et ansvar slik at arbeidstaker kan kjenne til rammene for arbeidet sitt. Ofte er det slik at det er mange oppgaver som ligger der, som aldri har vært nedfelt i et planverk. Alt for mye har levd som en tradisjon, kanskje skrevet ned på enkeltark, eller finnes kun i folks hoder. Mye er u-uttalt. Det kan ligge makt i det u-utalte. Og kanskje er det slik at denne makten ikke alltid brukes på rett måte? Derfor er det viktig å få samlet i en plan hva en skal gjøre og hva en faktisk gjør. Det er planens hensikt. En plan gir oversikt over det vi har. Det er en vareopptelling, og vil dermed virke bekreftende og støttende. Dessuten vil en plan også peke på punkter og nye utfordringer som vi må strekke oss mot. Kunnskapen den enkelte sitter inne med, skal nedfelles i planene.

Takk

Takk for en god visitas. Vi har møtt mange mennesker disse dagene. Takk til dere som har forberedt visitasen, prestevikar Atle Ølstørn og kirkeverger: Tor Nilssen og Brit Helen Hoås. Menighetsrådsledere Per Rødøy og Geir Ola Aune og andre menighetsåds-medlemmer. Takk til alle ansatte, menighetssekretær, kirketjenere, kirkegårdsarbeider, organist, klokkere.

En stor takk til Osen kommune v/ ordfører Jørn Nordmeland. Overalt har vi møtt åpne dører.

Til sist en stor takk til prost Brita Hardeberg som er ny som prost og en meget verdifull medarbeider i Fosen prosti. Takk også til rådgiver Olav Svanholm som har ført protokollen.

Dette har virkelig vært innholdsrike dager fylt av mye glede og takknemlighet.

Må Gud velsigne Roan og Osen menigheter!